

"Bergchalet"

Bij me draag ik een emmertje,
met druppeltjes zo klein als zand.
Maar woorden zo groot, als Zwitserse bergen.

Mijn handen zijn gestriemd,
mijn rug al drie keer gebroken.
Wallen van het beklimmen van duinen,
in de schaduw van mijn ogen.

De emmer raakt leger en leger,
vormt een druppelend spoor.
Niet, stop, sta weerkaats de lichten van het buiten!
Geef me blank, zwart, wit:
de vleugels en je veren.

Gevlogen en bespiegeld,
van de voetstappen tussen de kamille,
om nooit meer terug te keren.

© december 2011, enn28, BasicPublishing.nl